

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 8

Qua những lời kể của Thùy Linh, câu chuyện được tái hiện lại như sau:

Tối hôm ấy, Sáu Bình trở về nhà muộn. Anh ta mở cổng, đẩy chiếc xe máy vào sân, dựng dưới gốc cây khế rồi đi thẳng vào trong nhà, ngã người xuống đi văng vớ vể bơ phờ. Từ trong buồng, Thùy Linh mặc một bộ quần áo mỏng màu hồng bước ra. Cô đến bên cạnh chồng, nhẹ nhàng giúp anh ta cởi bỏ bộ quân phục. Sau đó, cô ta ngồi xuống bên cạnh Sáu Bình với nét mặt chan chứa yêu thương.

-Anh đi đâu mà lâu quá vậy? Đêm qua, em toàn mơ thấy những chuyện khủng khiếp!

Sáu Bình quay lại nhìn vợ và nói bằng giọng chán nản:

-Còn hơn cả những giấc mơ khủng khiếp nhưt, em ạ. Việt Cộng đang tấn công dữ dội. Cao nguyên thất thủ rồi. Huế, Đà Nẵng cũng tan hoang.

-Vậy hôm qua anh ở đâu?

-Ở ngoài một hòn đảo hoang, cùng với ông Bảy Tân.

-Một hoang đảo? - Thùy Linh ngạc nhiên - Anh ra đó làm gì?

Sáu Bình không trả lời ngay. Đôi mắt mở to của anh ta nhìn trống rỗng vào khoảng không trước mặt. Tâm trí anh ta bỗng hiện ra rõ mồn một cái cảnh hoang sơ trên một hoang đảo hầu như chỉ toàn những khối đá màu xám lạnh lùng. Ở đó có hai tên lính mặc quần áo rằn ri, vai khoác súng AR.15 đang hí hục khiêng một thùng gỗ - loại thùng đựng đạn pháo từ trong một cái hang nhỏ ở cuối đảo bước ra. Trên bãi đá, ở chỗ bằng phẳng nhất có một chiếc máy bay lên thẳng, cánh quạt vẫn đang thông thả quay tròn. Sáu Bình ngồi ở vị trí cầm lái. Đứng cạnh máy bay là Bảy Tân, tay cầm một khẩu tiểu liên AR.15 với đôi mắt lạnh lùng.

Sau khi đưa cái thùng vào trong máy bay, hai người lính lại quay trở lại hang đá. Lần này Bảy Tân đi cùng họ, còn Sáu Bình được lệnh vẫn ngồi đợi trên máy bay. Bỗng nhiên, từ phía hang có tiếng tiểu liên nổ giòn vang và một lúc

sau, chỉ còn một mình quay Bảy Tân trở ra. Hấn chạy tới bên máy bay, nhảy lên và hất hàm ra hiệu cho Sáu Bình cất cánh. Chiếc trực thăng từ từ bốc lên cao. Sau khi đã xoay một vòng trên đảo, nó quay mũi vào đất liền và lao đi, để lại sau lưng hòn đảo đá xám ngắt trên biển mênh mông vô vàn con sóng vỗ...

Câu chuyện của Thùy Linh đã hết từ lâu nhưng trên vẻ mặt của Tư Hường vẫn hằn lên sự thất vọng và căm giận. Hấn nhìn những bộ xương trong hang rồi nói rít qua kẽ răng:

-Thiệt khốn nạn!

Thùy Linh nhìn hấn bằng ánh mắt kinh ngạc. Cô hỏi:

-Có phải cái mà ông đang tìm?

-Ngay bây giờ tôi vẫn đang kiếm nó! - Tư Hường nói giọng khô khan.

Thùy Linh không hỏi gì thêm. Cô gượng đứng lên, bước đi bằng những bước chân khập khễnh trên đá sắc.

Lại một ngày đã qua trôi và bây giờ hoàng hôn đang ngự trị trên biển với màu vàng chói lọi.

Tư Hường và Thùy Linh ngồi trên một mỏm đá, hướng ra biển. Từ mỏm đá này có một lối nhỏ, dẫn xuống vũng nước nơi có chiếc xuồng đang bập bênh trên sóng. Tư Hường dùng một mảnh giẻ lau khẩu súng ngắn. Vừa săm soi khẩu súng, hấn vừa nói với Thùy Linh:

-Ông Sáu có nói là họ đã chuyển cái thùng lấy ở đây đến chỗ nào không?

Thùy Linh lắc đầu:

-Không. Bởi vì hai ngày sau, ông Bảy Tân đã bị ông giết chết. Còn anh Sáu thì chỉ lo chạy trốn vì Sài Gòn sắp thất thủ. Anh ấy không bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa.

-Thật đáng tiếc! - Tư Hường nói và giơ khẩu súng lên ngắm vào một điểm vô hình nào đó giữa những mỏm đá - Đó là toàn bộ tài sản của băng “Phi đội” tại đây. Một tài sản đáng giá hàng triệu đô! Nhưng Bảy Tân tin chồng cô hơn tôi. Bởi vậy, đến giờ phút này, ông Sáu Bình là người duy nhất có thể chỉ ra nơi giấu tài sản đó.

-Giờ ông tính sao? - Thùy Linh hỏi.

Tư Hường quay lại nhìn cô bằng vẻ mặt bỗng trở nên hiền khô, Hấn mỉm cười:

-Ngày mai, cô sẽ trở về đất liền cùng với tôi.

Thùy Linh chăm chú nhìn Tư Hường như không tin vào điều hấn vừa nói:

-Liệu rằng... tôi có thể tin được vào lời hứa của ông?

Tư Hường lại mỉm cười - vẫn là cái cười hiền lành. Hấn nhét khẩu súng vào thắt lưng và vươn vai ngồi thẳng dậy, Hấn nói mà không nhìn Thùy Linh:

-Cô có thể tin vào lời hứa của tôi.

Dừng một lát, hấn nói thêm bằng một giọng đầy ngụ ý:

-Bởi vì đó là lời hứa của một thằng kẻ cướp mà!

Tư Hường nói xong và bật lên cười. Tiếng cười của hấn nghe cũng khác trước, hiền lành và thân mật. Hấn đứng dậy, nói với Thùy Linh:

-Sắp tối rồi. Cô không đói sao?

Với vẻ mặt đã thanh thản hơn, Thùy Linh cũng đứng dậy.

Trong hang đá.

Tư Hường lục từ trong chiếc túi lớn đựng đồ mà hấn mang theo ra hai ổ bánh mì và mấy cái xúc xích. Hấn rút dao găm, thành thạo xẻ bánh, nhét xúc xích vào trong rồi đưa cho Thùy Linh một ổ bánh. Sau một thoáng ngập ngừng, Thùy Linh nhận bánh và đôi mắt cô ánh lên sự biết ơn. Tư Hường đón nhận ánh mắt ấy trong một thoáng rất nhanh. Hấn nhét con dao vào trong túi và cởi áo ngoài, làm lộ ra cái báng súng đang thò ra ở thắt lưng. Hấn cầm ổ bánh, ngồi xuống bên cạnh Thùy Linh và bắt đầu ăn. Một lúc sau, chừng như thấy vương vãi, hấn rút luôn khẩu súng và bỏ vào trong chiếc túi đựng đồ ở bên cạnh.

Vừa nhồm nhoàm nhai bánh, Tư Hường nói bằng giọng thông cảm:

-Tôi biết cô phải ở đây trong những ngày qua là rất cực. Nhưng hoàn cảnh nó như vậy, không còn cách nào khác!

Câu nói đó hình như đã đánh trúng vào nỗi tủi thân của Thùy Linh. Miếng bánh nghẹn lại trong miệng cô. Thùy Linh chớp chớp mắt và ngoảnh nhìn sang một bên. Tư Hường nói tiếp:

-Về thành phố, cô tính làm gì? Ở đâu?

Thùy Linh không trả lời được. Tư Hường đã nói đúng cái điều mà cô vẫn đang cố không dám nghĩ đến. Thực ra, cô vẫn chưa hình dung được sẽ sống ra sao sau khi thoát khỏi hoang đảo này.

Tư Hường cũng không hỏi thêm gì nữa. Hắn lặng lẽ nhai bánh, trong khi Thùy Linh vẫn lặng lẽ với những suy nghĩ và trăn trở. Ăn xong, Tư Hường lại lôi trong túi ra mấy lon bia. Hắn giật nắp và đưa cho Thùy Linh một lon, nhưng Thùy Linh làm như không nhìn thấy. Cô vẫn đang đắm chìm trong suy tư. Bàn tay cầm bia của Tư Hường chạm nhẹ vào vai cô. Hắn hỏi:

-Cô uống bia không?

Thùy Linh từ từ quay lại. Nét buồn vẫn chưa tan hết trên khuôn mặt cô. Cô nói chậm rãi:

-Trong cái hoàn cảnh đáng buồn này, thiếu gì chuyện phải suy nghĩ? Vậy còn ông?

Tư Hường đặt lon bia vào tay Thùy Linh rồi trả lời:

-Tôi cũng phải suy nghĩ chứ! Ví dụ như phải làm sao để có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh đáng nguyên rủa như hiện nay.

-Vậy ông tính sao? - Thùy Linh hỏi.

-Vượt biên! - Tư Hường nói ngay như đã tính toán kỹ lưỡng từ trước - Với chiếc xuồng này, tôi và cô thừa sức đi được tới đích.

Thùy Linh quay hẳn về phía Tư Hường. Lần đầu tiên kể từ khi bước chân lên hòn đảo này, cô mỉm cười:

-Vậy sao ông không đi?

Tư Hường xoè hai bàn tay ra trước mặt Thùy Linh:

-Nhưng sống bằng cái gì? Làm sao đi được khi trong tay không có lấy một cọc?

Thùy Linh im lặng. Tư Hường nói tiếp trong khi đôi mắt của hắn kín đáo quan sát vẻ mặt của cô:

-Giá như tìm lại được. Với tài sản đó, chúng ta sẽ sống một cuộc sống vương giả ở bất cứ nơi đâu.

Không quay lại nhìn Tư Hường, Thùy Linh lắc đầu buồn bã. Có thể thấy trong đôi mắt của Tư Hường lóe lên những tia sáng khó hiểu. Đó vẫn là cái tia sáng lạnh lùng tàn nhẫn đã từng lóe lên trong mắt hắn khi thấy Bảy Tân trao cho Sáu Bình cuốn sổ nhỏ trong bữa nhậu cách đây đã hơn mười năm trước.

Vẫn là trong hang đá.

Trên khối đá, Tư Hường giật mình tỉnh giấc. Hắn đưa tay nhìn đồng hồ. Kim dạ quang chỉ 12 giờ đêm. Ở ngoài cửa hang, Thùy Linh đang ngồi bó gối và dựa mình vào vách đá, ngủ gà gật. Hắn ngồi nhòm dậy nhìn Thùy Linh nhưng cô ta vẫn không hay biết. Tư Hường rón rén lấy cái áo khoác của hắn và bước tới, nhẹ nhàng choàng lên vai Thùy Linh khiến cô giật mình mở choàng mắt. Tư Hường nhỏ nhẹ:

-Vào trong kia mà nằm!

Thùy Linh không đứng dậy. Cô ta đưa tay lên vai để giữ cái áo và bắt gặp bàn tay của Tư Hường vẫn còn để trên đó. Bàn tay của cô ngưng lặng trong một thoáng và rơi thõng xuống. Hai tay của Tư Hường vẫn để yên trên vai Thùy Linh, nhưng cô ta không hất nó ra như những lần trước. Vẫn trong tư thế đó, cô hỏi mà không nhìn vào Tư Hường:

-Ông không ngủ được sao?

-Cũng như cô vậy thôi! - Tư Hường nói bằng giọng gần như thì thầm.

-Gia đình ông giờ ở đâu? - Thùy Linh hỏi tiếp.

-Không có - Tư Hường khe lắc đầu - Tôi đã sống như thế này từ 15 năm qua.

Thùy Linh không hỏi và Tư Hường cũng không nói thêm gì nữa. Họ cùng im lặng - cái im lặng trong đêm mênh mông với tiếng sóng âm vang trên những ghềnh đá. Bên ngoài hang, những ngọn gió vẫn hun hút thổi, càng làm tăng thêm cảm giác cô đơn lạnh lẽo. Không biết họ ngồi im lặng như thế trong bao lâu. Cuối cùng, bàn tay của Thùy Linh lại đưa lên vai và gặp bàn tay của Tư Hường ở đó. Tư Hường cúi xuống hôn lên bàn tay của cô ta. Vẫn trong tư thế nhìn ra cửa hang, Thùy Linh từ từ nhắm mắt lại...

Ở ngoài kia, biển đêm vẫn đang vật vã với tiếng sóng và tiếng gió thổi rền rĩ như một khúc nhạc của thiên nhiên hoang sơ và vĩnh cửu...

3.

Có lẽ đã gần sáng. Ở bên ngoài cửa hang, ánh hồng đã bắt đầu rạng lên.

Trên cái giường tạm bợ trong hang, Thùy Linh và Tư Hường đang nằm bên nhau. Trên nét mặt của Thùy Linh đã bớt đi những nét lo lắng, đau khổ.

Bên cạnh Thùy Linh, Tư Hường khe khẽ mở mắt. Hắn nhú mày nhìn lên trần hang lờm chờm đọng những vệt nước lấp lánh như để nhớ lại chuyện đã qua. Sau đó, hắn nhẹ nhàng ngồi dậy. Cố gắng không làm cho Thùy Linh thức giấc, hắn vói lấy cái áo khoác và thông thả mặc vào người. Sau đó, hắn lặng lẽ thu dọn túi đồ, cố gắng không gây ra một tiếng động nào.

Trên khối đá Thùy Linh cũng chợt thức. Vẫn nằm nguyên trong tư thế như đang ngủ, cô kín đáo theo dõi từng động tác của Tư Hường qua đôi mắt khép hờ. Khi hắn đã thu dọn xong và đang lúi húi buộc lại dây giày trong tư thế quay lưng lại phía cô, Thùy Linh đã định ngồi dậy. Chợt ánh mắt của cô dừng lại trên chiếc túi đựng đồ của Tư Hường vẫn đang để trên khối đá, chỗ hắn vừa nằm. Một thoáng đắn đo rồi Thùy Linh thò tay vào trong túi, lấy ra khẩu súng ngắn mà hắn đã bỏ vào đó từ tối qua. Cô giấu khẩu súng ấy xuống dưới lưng và bàn tay nắm chắc lấy báng súng!

Không biết những điều đó, sau khi buộc xong dây giày, Tư Hường rón rén nhấc cái túi đồ của hắn, khoác vào vai rồi bước ra ngoài hang. Ở đây, hắn ngoái lại nhìn người đàn bà đang nằm trên phiến đá và nhếch mép cười rồi bước đi rất nhanh, không một tiếng động.

Tư Hường vừa khuất sau vách đá, Thùy Linh cũng ngồi bật dậy. Cô cầm súng bằng cả hai tay và rón rén bám theo hắn. Ở bên ngoài khi đó bầu trời phía Đông đã hừng lên. Trong ánh sáng ban mai, Thùy Linh nhìn thấy Tư Hường đã để túi đồ của hắn trong lòng xuống và đang lúi húi tháo dây neo. Nỗi căm giận làm cho cô không còn giữ được bình tĩnh nữa. Cô bước lên một phiến đá cao, hai tay giữ chắc khẩu súng ngắn giấu sau lưng và hỏi vọng xuống chỗ Tư Hường đang lúi húi tháo dây buộc xuống:

-Ông tính đi đâu?

Tư Hường giật nảy người, ngẩng lên. Hắn thấy Thùy Linh đang đứng trên một mỏm đá cách chỗ hắn khoảng mười thước. Trên khuôn mặt của hắn bỗng ánh lên một nụ cười giấu cợt. Hắn nói bằng giọng tỉnh bơ:

-Trở về đất liền. Cô hồng thấy sao!

Thùy Linh nghiêng răng nhìn thẳng vào khuôn mặt với nụ cười đều giả của hắn. Cô hỏi giọng run run:

-VẬY còn tôi?

Vẫn giữ trên mặt nụ cười ấy, Tư Hường nói thản nhiên:

-Tôi cũng định tạm biệt cô! Nhưng thấy cô ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức (!).

Khác với những lần trước, Thùy Linh không còn bị choáng váng vì cái sự thực tàn nhẫn trong câu nói của Tư Hường. Cô hỏi lại hắn bằng giọng nói bỗng trở nên thản nhiên đến băng giá:

-VẬY là ông đã nuốt lời hứa?

Tư Hường bỗng cười phá lên. Tiếng cười lạnh lẽo của hắn âm vang qua các vách đá nghe như tiếng cười của quỷ sứ. Trong khoảng lặng giữa những tiếng cười ấy, hắn nói với Thùy Linh bằng giọng thản nhiên tàn nhẫn:

-Cô thiệt ngây thơ quá. Sao lại tin vào lời hứa của một thằng kẻ cướp?

Thùy Linh nghiêng chặt răng lại và khuôn mặt cô bỗng như bị biến dạng. Nhưng sự căm giận ấy lại làm cho Tư Hường thích thú. Hắn cười khùng khục, nhìn cô ta bằng ánh mắt giấu cợt và nói:

-Cô cứ việc ở lại đây làm bạn với những bộ xương! Nếu hòn đảo hoang này có thêm một bộ xương nữa thì chắc vẫn đủ chỗ thôi!

Sau câu nói ấy, Tư Hường thản nhiên cúi xuống để tháo nốt dây neo. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi căm giận trào lên trong con người Thùy Linh. Khi Tư Hường vừa cởi xong dây và định nổ máy chiếc xuồng, cô chĩa thẳng khẩu súng ngắn hắn và hét lên:

-Tư Hường! Mày phải chết!

(Còn tiếp)

Đức Dũng